గెలుపు

"మధ్యాహ్నం మీకేదో ఉత్తరం వచ్చిందండీ! ఆ డ్రాయరు మీద ఉంచాను. తీసుకోండీ!" అంటూ పార్వతి వంటగది అనబడే తడికెల చాటునుంచి అరిచింది. కాఫీ గ్లాసు డ్రాయరుమీద ఉంచి ఉత్తరం తీశాను. కవరు మీద అడ్రసు చూడగానే ఎవరు వ్రాశారో తెలిసిపోయింది. ఆ దస్తూరీతో గతంలో నాకు పదేళ్ల పరిచయముంది!

"పారూ! వాసుగాడు ఉత్తరం రాశాడే!" అని అరిచాను ఆనందం పట్టలేక. చేతులు కొంగుకి తుడుచుకుంటూ వచ్చి ద్వారాన్ని అనుకుని నిల్చుంది పార్వతి. ఆత్రంగా ఉత్తరం చింపి చదివాను.

ముత్యాల్లాంటి అక్షరాల్లో ఆప్యాయతని అద్ది రాశాడు వాసు.

"రామం అనబడే ఇడియట్‌కి,

ఎన్నేళ్లయిందిరా నిన్ను చూసి! బాగున్నావా? లేక ఇంకా అప్పటిలాగే ఉన్నావా! నిన్ను హైస్కూల్లో అంతా స్కెలిటనని ఏడిపించేవాళ్లు కదూ!

ఓసారి కామేశం గాడు నిన్ను 'ఒరే, రమణారెడ్డి తమ్ముడూ!' అని పిలిచాడని ఉడుక్కుని కళ్లలో నీళ్లు కుక్కుకున్నావు. నిన్ను చూసినప్పుడు నాకు బలే జాలివేసింది! ఆ రోజు సాయంత్రం అంబటి సత్రం దగ్గిర బీటువేసి కామేశంగాణ్ణి తంతానని బెదిరించి మరీ నీకు క్షమాపణ ఇప్పించాను.

నీకు గుర్తుందా? ఓ రోజు అయ్యకోనేరు గట్టుమీద చేపలు పట్టుకునే కుర్రాడికీ, నీకూ ఎందుకో మాటా మాటా వచ్చినప్పుడు నేను తమాషాకి ఆ కుర్రాడి పక్షం చేరి నీతో వాదిస్తే బుంగలా మూతి పెట్టావు నాతో మాట్లాడటం కూడా మానేశావు.

గెలుపు నాదే అప్పుడు. నువ్వే కదూ ముందు వచ్చి మాట్లాడేశావు?

హైస్కూలులో సెక్రెటరీకి నాకు ప్రతిగా పోటీచేసి నువ్వు చిత్తుగా ఓడిపోయావు అప్పుడు నా మీద నీకెంత కోపం వచ్చిందని! సరదాకోసం ఇద్దరం ఎదురెదురుగా పోటీపడ్డాం. నువ్వుమాత్రం మన నిబంధనని మరిచిపోయి, అపజయాన్ని చాలా తీవ్రంగా తీసుకున్నావు.

ఆ వేళ నీకు గుర్తుందా నన్ను కవ్వించావు. దమ్ముంటే అయోధ్య మైదానం దగ్గరికి నన్ను ఎదుర్కోటానికి రమ్మన్నావు! నీతో పోటీకి నేనెప్పుడూ సిద్ధమే. ఎందుకంటే, నాకు తెలుసును, గెలుపు నాదే! రాస్కెల్... అప్పుడే ఉడుక్కుంటున్నా కదూ?

అంతవరకూ మనిద్దరం ఎంతో స్నేహంగా ఉండి, ఏదో చిన్న గొడవల్లో పడి కొట్టుకోవటానికి

సిద్ధపడ్డామన్న వార్తస్కూల్లో అందరి చెవుల్లోను పడిపోయింది. అంతా వింత చూడాలని ఆశతో అయోధ్య మైదానానికి వచ్చారు.

వింతే చూశారు!

ఆరోజు నీ చెయ్యి దొరకపుచ్చుకుని గట్టిగా షేక్‌చేసి, నీ చెవిలో ఓ విషయం చెప్పాను. అదేమిటో ఇవాళ నీకు జ్ఞాపకముందా, రామం?''

ఉత్తరం చదవటం ఆపాను, నా ఒళ్లు ఎవరో గిలిగింతలు పెట్టినట్లయింది. కళ్లలో చప్పున ఆనందం వల్ల నీళ్లు తిరిగాయి. టపటపమంటూ ఉత్తరంమీద పడ్డాయి.

ఆవేళ మా దొమ్ములాట వింతగా చూద్దామనే ఆశతో ఉత్సాహంగా వచ్చిన విద్యార్థులందరి ముందూ నా చెయ్యి దొరకపుచ్చుకుని ఆప్యాయంగా నిమిరి... బలంగా షేక్‌చేసి.. నా చెవిలో చెప్పిన విషయం నాకు బాగానే గుర్తుంది.

దాన్ని ఎలా మరిచిపోగలను?

''పిచ్చి రామం! ఎందుకయ్యా ఇంత కోపం? నాలో రెండున్నర ప్రాణాలు నీలో రెండున్నర ప్రాణాలు ఉన్నాయి. పంచ ప్రాణాలూ కలిసి ఎప్పుడైనా కొట్టుకోగలవా? వాదులాడుకుంటాయా?''

అప్పుడు ఏదో అదృశ్య హస్తం నా గుండెని గిలిగింతలు పెట్టినట్లయింది. నన్ను చూసి నేనా రోజు ఎంత సిగ్గుపడ్డానని! ఆ నాటి వాడి మాటలలో సున్నితమయిన హాస్యం నాకీ నాటికీ ఆహ్లాదకరంగానే ఉంటుంది!

వాసు స్కూటరు ఎక్కి స్టార్టు చేశాడు. నేను వెళ్లి వెనక సీట్లో కూర్చున్నాను. స్కూటరు మినర్వా థియేటరు వేపు దారి తీసింది! ఈ వింత చూసి చాలా మంది విద్యార్థులు ఆశ్చర్యపోయే ఉంటారు.

కళ్లలో నీళ్లు తిరగటం మూలంగా ఉత్తరంమీద అక్షరాలు అలుక్కుపోయినట్లయి కనిపించటంలేదు. తపతపమని రెండు మూడు సార్లు కనురెప్పల్ని ఆడించడంతో అక్షరాలు స్పష్టమయ్యాయి. పార్వతి గుమ్మం దగ్గిర నిలుచుని ఉంది. లేకుంటే చేత్తోనే తుడుచుకునే వాణ్ణి. ఉత్తరం తిరిగి చదవటం ప్రారంభించాను.

''మై డియర్ ఫెలో! సంస్కృత కళాశాలలో మామిడిచెట్లు నా కింకా గుర్తున్నాయి. ఆ పుల్ల పుల్లని కాయల్ని ఉప్పుకారంలో అద్దుకుంటే వాటి రుచినీ, ఈ తోడుదొంగల్ని గుర్తించి మందలించే వేద పండితుల్నీ నేనెప్పటికీ మరిచిపోలేనోరే!

కూడలి మధ్య ఛాతీ విరుచుకుని నిల్చున్న వస్తాదులా ఎత్తైన గంటస్తంభాన్నీ, మూడు లాంతర్ల దగ్గిర ఎనామెల్ పెయింట్‌లో ధగధగా మెరిసిపోయే మూడు సింహాల బొమ్మనీ, మ్యూజిక్ కాలేజీ ప్రశాంత వాతావణాన్నీ ఎలా మరిచిపోగలను చెప్పు?

రాజుగారి కోటలో ముసిలి బంట్రోతు కొట్టే గంటలు నా గుండెలో ఇప్పటికీ ప్రతిధ్వనిస్తూ ఉంటాయి.

అబ్బ! రాత్రి అప్పుడే రెండయింది. ఎంతకీ నిద్ర రావటం లేదు. నిన్ను ఈ క్షణంలోనే చూడాలనీ,

బలంగా తనివితీరా కౌగలించుకోవాలనీ, నీతో మన చిన్ననాటి ముచ్చట్లు గంటల తరబడి మాట్లాడుకోవాలనీ... ఎన్నెన్ని కోరికలు!

ఈ ఆదివారం పూరీ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో విజయనగరం వస్తున్నాను. కానైతే తిరిగి సాయంత్రమే వెళ్లిపోవాలి. వ్యవధి లేదు. రాయగడలో మా పెద్దమ్మాయి ఉంది.

ఉంటాను, మరి. మీ శ్రీమతిని అడిగానని చెప్పు. ఎలాగూ రాబోతూ కూడా ఉత్తరంలో ఎన్ని కబుర్లు చెప్పానో చూశావా?

ఆ ఒక్క రోజు ఆనందంగా గడుపుదాం. ఏం?'' -వాసు

చివరి ఒక్క వాక్యం మాత్రం నన్ను కొంచెం కలవరపరిచింది.

''ఆదివారం నాడు వాడు వస్తాడుట, పార్వతీ!'' అన్నాను. గొంతులో ఇంతకుముందున్న ఉత్సాహం తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

పార్వతి చిన్నగా నవ్వి వంటగదిలోకి వెళ్లిపోయింది. నేను నిట్టూర్చాను. వాసు!

ఎన్నాళ్లకి తిరిగి కనిపిస్తున్నాడు? మేమిద్దరం ఒకళ్లకొకళ్లం ప్రాణంలాంటివాళ్లం. అప్పుడప్పుడు ఏవో చిన్న అభిప్రాయ భేదాలు వచ్చినా, తిరిగి కలిసిపోయేవాళ్లం. అక్కన్న మాదన్న లనేవారు మమ్మల్ని.

వాసు నా రక్తం. నేను వాడి జీవం.

నేను వాడి రక్తం. వాడు నా జీవం.

వాసు బాగా కలిగి ఉన్నవాళ్ల సంతానం. డబ్బుకి కొదవలేదు. తెలివైన వాడు. స్కూల్లో అందరి అభిమానమూ చూరగొన్న విద్యార్థి.

హైస్కూలు చదువు పూర్తి కాగానే వాసు పై చదువులకోసం వాళ్ల కుటుంబం విజయనగరంనించి కాకినాడ వెళ్లిపోయింది. అక్కడే పి.యు.సి. చదివాడు. ఆపైన ఇంజనీరింగు సీటు వచ్చింది. ఏడాది చదివి మానేసి ఏదో వ్యాపారంలో పడ్డాడు. నేను ఇక్కడే ఓ ఎల్డీసీ క్లార్కుగా స్థిరపడిపోయాను. మొదట్లో మా ఇద్దరి మధ్య తరుచు ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరిగినా, రానురాను తగ్గిపోయాయి. నా వివాహ సందర్భంగా ముహూర్తం వేళకి విశాఖపట్నం వస్తే నాతో విజయనగరం రమ్మని ఎంతో చెప్పాను. తీరిక లేదనీ, మరోలా భావించవద్దనీ చెప్పి వెళ్లిపోయాడు. ఉత్తరాలు వ్రాయటం లేదేమని మందలిస్తూ అడిగితే వాడు చెప్పిన సమాధానం నాకెప్పటికీ గుర్తుంటుంది.

''కోప్పడ కొరే! నీకు పుణ్యం ఉంటుంది. ఉత్తరాల్లో ఏముందిరా, పిచ్చినాన్నా? నా సంగతి నీకు తెలుసుగా? ఉత్తరం వ్రాయాలంటే దూరంత బద్ధకం. పైగా, తీరికలేనన్ని వ్యాపకాలు. నువ్వే వ్రాస్తూండు. వీలయినప్పుడంతా జవాబులిస్తాననుకో. నానించి జవాబు రాలేదని మాత్రం నువ్వు అన్యథా భావించవద్దు.

మన స్నేహం కాంక్రీటుకన్నా గట్టిది. నా నుంచి ఉత్తరాలు లేవని నా మీద అలిగినా, నేను లక్ష్యపెట్టను. నాకు ఓటమి, అలక రెండూ లేవుగా!'' అన్నాడు.

దాదాపు ఆరేళ్ల అనంతరం అనుకోని రీతిగా ఈ ఉత్తరం!

"ఆ ఒక్క రోజు ... ఆనందంగా ... గడుపుదాం ... ఏం?"

వాసు వ్రాసిన ఉత్తరంలో చివరి ముక్క పదే పదే గుర్తువచ్చి నా మనస్సు ఒక్కలా వుక్కుమంటూంది.

వాడు బాగా కలిగి ఉన్నవాడు. నేను ... నేను ఓ పూర్ ఎల్డీసీని. నెల నెలా ఎంత సంపాదించినా, ంత అప్పు వాడినా చాలీచాలని సంసారాన్ని ఈదలేక బాధతో కుమిలితున్న వాడిని. ముప్పయ్యేళ్లకే నభైయేళ్ల వృద్ధుడిలా నీరసంగా తిరుగుతూ రేపుని గూర్చి ఆలోచించి ఆవేదనపడుతూ అనుక్షణం తీరని ిగులుతో బెంబేలు పడిపోతున్నవాణ్ణి.

నా ఒంటినిండా నీరసం ఉంది. మా ఇంటినిండా దరిద్రం ఉంది. మనస్సులో భయం ఉంది. ఊరంతా అప్పు ఉంది!

ఈ పరిస్థితులలో ఒక్క రోజే కావచ్చును- నా స్నేహితుడికి ఎలా ఆనందాన్ని ఇవ్వగలను? ాడుండేది కొన్ని గంటలు మాత్రమే! ఈలోపలనే నా అంతులేని దరిద్రాన్ని, పీల్చి పిప్పిచేస్తున్న సంసార ాధల్ని వాడికి తెలియనిచ్చి, వాడి మనసుని బాధతో వికలంగా చేయటం ఎలా ?

ఆకలితో అలమటిస్తున్న వాడు అన్నదానం ఎలా చేయగలడు? సంసార బాధలతో సతమతమయే ేను వాసుకి ఎలా ఆనందాన్ని పంచి ఇవ్వగలను?

వాడు ఎయిర్ కండిషన్డ్ గదికి అలవాటుపడ్డవాడు. నా కొంపలోనికి గాలి చొరటానికి ఒక్క కిటికీ ూడా లేదు!

వాడు టేబిలు మీల్సుకి అలవాటుపడ్డ వ్యక్తి.

సంసారం ప్రారంభించిన కొత్తలో ఈ మూల ఓ పీటచెక్క ఉండాలి, ఏమయింది చెప్మా? వాడు ివిధ భారతి కార్యక్రమాలంటే చెవి కోసుకుంటాడు! "ఒరే, కిష్టీ! నాన్నా, నాగూ! కాస్త మీ సంగీతం ఆపండ్రా! వినలేక చెవులు హోరెత్తి పోతున్నాయి..."

నా కేడుపు వచ్చింది. బలవంతంగా ఆపుకున్నాను. భగవాన్! ఇంత అసమర్థుడిగా నన్నెందుకు ృష్టించావు?

పార్వతి నా దగ్గిరికి వచ్చిచేతిలో ఉత్తరం తీసుకుంది. ఓసారి చదివి నిట్టూర్చి డ్రాయరుమీద ఉంచింది. డ్రాయరు మీద పుస్తకాలు సర్దుతూ అంది. "మీరు .. మీరు మరోలా ... అనుకోనంటే ఒక్క విషయం ... చెబుతాను..."

"చెప్పు."

పార్వతి చెప్పింది. నిజానికి నేను అది విని బావురుమని ఏడవాలి. కాని నా అశక్తత నా కన్నీళ్లని ఎప్పుడో ఆవిరి చేసేసింది.

నేను చిన్నప్పుడెప్పుడూ స్కూల్లో నాటకాలాడలేదు. కాని... ఇప్పుడు ఆడక తప్పదు. నా కోసం కాదు నా పరువుని కాపాడుకోవాలనే దురుద్దేశం నాకు లేదు. నా వాసు కోసం ... వాడు కోరుకున్న కొద్దిపాటి ఆనందం ఇవ్వటంకోసం!

అమ్మ పోయిందని టెలిగ్రాం వస్తే పార్వతి చెవుల నున్న దుద్దులు అమ్మేశాను. అప్పట్లో మరో గత్యంతరం లేకపోయింది. నాగుకి జబ్బుచేసి పీకల మీదికి వస్తే బంగారం గాజు ఒకటి తాకట్టు పెట్టక తప్పిందికాదు. దాన్ని ఈ జన్మలో మరి విడిపించుకోలేను. రెండోది ఇప్పుడు అమ్మవలసి వస్తోంది!

లోకంలో ఉన్న ఏ మగవాడు నా అంత అసమర్థుడు కాదనిపిస్తోంది. లోకంలో ఉన్న ఏ ఆడది పార్వతి అంత మంచిది కాదనిపిస్తోంది. లోకంలో ఉన్న ఏ సంసారమూ మా అంత దరిద్రాన్ని అనుభవించటం లేదనిపిస్తోంది.

ఆసాయంత్రానికి నా చేతిలో వంద రూపాయలు పడ్డాయి. నా మనసులో కల్లోలం కొంచెంగా తగ్గింది. మేము ఉంటున్న వాటాను ఆనుకుని ఉంటూన్న వాటాలో ఉండే మూర్తిగారు నెలరోజుల సెలవులో వాళ్ల గ్రామం వెళ్లిపోయేరు. ఇంటాయన వచ్చి వైట్‌వాషింగ్ చేయిస్తానని వాళ్ల వాటా డూప్లికేట్ తాళాలు నా చేతికిచ్చి వెళ్లారు.

అది ఒకందుకు మంచిదే అయింది. మూర్తిగారికి ఫాను, రేడియో కూడా ఉన్నాయి! ఆ వాటా తలుపుల తీసి అంతా శుభ్రం చేయించాను. మా వాటా కూడా పొద్దునే నేనూ వాసు శుభ్రంగా సర్దాము.

భయంకరమయిన రోగంతో చాలాకాలం మంచం మీద తీసుకుంటున్న వ్యక్తి శవాన్ని చూసి ఇంట్లో వాళ్లు అంతరంగాల అట్టడుగున పొందే ఆనందం లాంటిది కలిగింది నాకు!

* * *

ఆదివారం.

బాబుకీ, పాపకీ ఉన్నవాటిలో కాస్త మంచిబట్టల్ని ఎంచి, ఉతికి ఆరవేసి ఇస్త్రీ చేయించి కట్టుబెట్టింది పార్వతి. ముఖానికి కొత్తగా కొన్న పౌడరు రాసి ముస్తాబు చేసింది.

ముఖానికి పౌడరు రాస్తూ ఉంటే, అమాయికంగా కుప్పిగంతులు వేస్తూ, ఎన్నడూ పౌడరు ఎరగనట్లుగా వెర్రిగా ఆనందిస్తూన్న పిల్లల్ని చూసిన నా మనసు చివుక్కుమంది. నాకు దుఃఖం గొంతు దగ్గరికి వచ్చి గరగరలాడింది.

అవును! వీళ్లకి నేనెప్పుడు పౌడరు కొన్నాను? కనీసం సినిమా అయినా చూపించానా?

ఈ ద్వారానికి తల కొట్టుకు చచ్చిపోతే?... కాని... కాని... ఇవాళ నైలులో నా ప్రాణం వస్తోంది. ఎదురింటి కామాక్షిని బతిమాలుకొని అడిగి తీసుకున్న కంచిపట్టు చీరమీద పసుపు పచ్చటి టీ జాకెట్ వేసుకుని, జడలో ఇన్ని మల్లెలు దోపుకుని పార్వతి ముస్తాబయింది.

నా కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి. నాకు తెలుసును . . . పార్వతి మనసులో చాలా బాధపడుతూంది. కాని నా ఆనందంకోసం దాన్ని బయటికి వ్యక్తం చేయలేదు. భగవాన్! నాకేమి ఇవ్వకపోయినా ఇంత

మంచి భార్యని ఇచ్చినందుకు ఎంతో కృతజ్ఞుణ్ణి.

రిజా చేయించుకుని స్టేషనుకి వెళుతున్నప్పుడు వీధిలో అంతా విచిత్రంగా చూడటం గమనించినప్పుడు నా గుండె ఎవరో ఇనప తొడుగులతో పిండినట్లయింది.

హైదరాబాదు నుండి ఎక్స్‌ప్రెస్ వచ్చింది. ఫస్ట్ క్లాసు రిజర్వేషను వేపు పార్వతీ పిల్లలతో సహా దారితీశా... వాసు దిగలేదు. ఆత్రంగా అటూ ఇటూ చూశాను. రెండో తరగతివేపు పరిగెత్తాను. అందులో ఉండాడా! ఊహూఁ! వాసు మొదటి తరగతికి తప్పమరి దేనికీ టిక్కెట్టు కొనడే! అయినా అనుమానం పీకుతూ ఉం... కంపార్టుమెంటులోనికి తొంగిచూశాను. వాసు కనిపించలేదు.

"ఏమండీ! ఆయన వచ్చారా?"

"లేదు... [illegible]తి!"

"అంతా చూశారా?"

"చూ[illegible]"

"అన్ని పెట్టెలూ చూడరాదూ?"

పెద్ది నవ్వొకటి నవ్వి "లేదు ... వాడు ఫస్టు క్లా[illegible] దేనిలోనూ ఎక్కడు - వెతకటం వృథా ప్రయాసే." [illegible] విరిపోతూ ఉ[illegible]చి చప్పట్లు వినవచ్చాయి. ఆత్రంగా వెనుదిరిగి చూశాను. [illegible] పెట్టె దగ్గిర నిల్చుని ఉన్నాడు వాసు. నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది.

భయం కూడా వేసింది [illegible] ఈ పెట్టె ఎక్కాడేం? అదేమిటి! నిండు టెరిన్ సూట్‌లో లేడే! ఆ పేపికి [illegible]రకం నారగుడ్డలతో ఎంత దీనంగా ఉన్నాడో!

నా గుండె పెరుపెరుపోతూ[illegible]పోతూంది. జూదానికి, త్రాగుడుకి, ముండకి ఖర్చు చేసి ఆస్తి నంతటినీ [illegible]ప్పరంలా ఆహుతి [illegible]చేసిన వాళ్లని నేనెరుగుదును. గుర్రప్పందాలలో ఊత్తయిపోయిన గొప్ప[illegible]ల్ని నేను చూశాను. ఏవో గొడవలలో వ్యాపారంలో నష్టం వచ్చి చితికిపోయిన వాళ్లని గు[illegible] తెలుసును.

నా వాసు [illegible] .. నా వాసు కూడా! భగవాన్! కదులుతూన్న బండికింద తల పెట్టాలనిపించింది. కా[illegible]ని... నా ప్రాణం నన్ను కావలించుకోవాలని అంత దూరంలో ఆత్రంగా పిలుదుచూస్తోంది.

గబగబా వెళ్లాను. వాసు [illegible] కౌగిలించుకున్నాడు. ఒళ్లంతా ఆప్యాయంగా నిమిరాడు. కళ్లతో ఒళ్లు మరిపించేశు [illegible]మృతం చిలికించాడు. వాడి బలమయిన కౌగిలిలో ఉక్కిరిబిక్కిరయిపోయాను. ఊపి[illegible]ను. నేను వాడిమీద నించి చేతులు తీసి "ఉండు ... ఉండు" అన్నాను నెమ్మదిగా. వాసు నవ్[illegible]డు. "చూశావా! నేనే గెలిచాను. నిన్నింకా వాటేసుకోవాలని ఉంది నాకు. నువ్వే ఓడిపోయి అపజయాన్ని అంగీకరించావు" అన్నాడు నవ్వి. నేనూ నవ్వేను.

ఆ తరువాత సామానులు టాక్సీలో సర్దించి ఎక్కాము. పిల్లలు టాక్సీలో వింతగా ఎగిరి గంతులు వేస్తూఉంటే, ''మంచి చలాకీగా ఉన్నా'' రని వాసు భాష్యం చెప్పాడు. వాళ్లకి అది కొత్తవల్ల కలిగిన వింత సరదా అని వాసుకి ఎట్లా చెప్పను!

మధ్యాహ్నం భోజనాల దగ్గిర రెండు, మూడు స్పెషల్సుతో పార్వతి చేసిన వంటకాలని పిల్లలు ఆత్రంగా బొక్కుతూ ఉంటే నాకు తగని సిగ్గనిపించింది. కన్నతండ్రిగా వాళ్లకి ఓ రోజయినా సంతృప్తిగా పెట్టగలిగానన్న ఆనందం నాకెందుకో కలగలేదు! వాసు కబుర్లు చెబుతూ కూర్చున్నాడు. నన్నో విషయం మాత్రం అమితంగా కలవరపరుస్తోంది. వాసు ఇంత సామాన్యంగా, ఇంత నిరాడంబరంగా ఉన్నాడేం! ఏ విపరీత పరిస్థితులలో వాసు ఇంత తక్కువ ఆర్థిక పరిస్థితికి దిగజారిపోయాడు! రాజాలాగా భాగ్యాలతో తులతూగుతూ ''వడ్డించిన విస్తరి నా జీవితం'' అనేలా నిశ్చింతగా ఉండే వాసు ఎంత విచిత్రంగా మారిపోయాడు! నాకు ఆందోళన ఎక్కువవుతూంది. వాసుని అడగాలనిపించింది కాని ఎందుకో అడగలేకపోయాను. వాసు ఏమీ చెప్పలేదు కూడా! నా గుండె తరుక్కుపోతూంది. నాకు ఏడుపు వస్తూంది.

అన్యమనస్కంగానే వాసుని మూర్తిగారి ఇంట్లోకి తీసుకునివెళ్లి ఫాను వేసి, రేడియో తిప్పి వివిధ భారతి పెట్టాను.

నాకు చాలా బాధగా ఉంది. నేను వాసు ఆనందిస్తాడని, నేనేదో సుఖంగా జీవనయాత్ర సాగిస్తున్నట్లు నాటకమాడుతున్నాను. వాసుని చూడబోతే చాలా దీనావస్థలో ఉననట్లు అగుపించాడు. ఒక విధంగా వాడు బాధపడతాడేమో!

ఈ ఫానూ, ఈ రేడియో, ఈ పిండివంటలూ, ఈ ఆడంబరాలూ చూసి వాడు అసూయ పడకపోవచ్చును కాని..కాని...నాకే ఎందుకో ఏదో లోపం కనిపించింది. చిరాకనిపించింది.

కళ్లలో నీళ్లు తిరిగితే ఆనందబాష్పాలని వాసుకి సంజాయిషీ ఇచ్చుకున్నాను. చిన్ననాటి ముచ్చట్లు వాసు ఉత్సాహంగానే చెప్పాడు. ఉత్సాహం తెచ్చుకుని నేనూ సంభాషణ సాగించాను.

ఆ సాయంత్రం పిల్లలకి బట్టలు, బిస్కెట్లు కొని పెట్టి బండికి బయలుదేరాడు వాసు. నేను పార్వతిని పిల్లల్నీ వెంటబెట్టుకుని వాసుతో స్టేషనుకి టాక్సీలో వెళ్లాను. వాసుని రైలెక్కించాను. వాడు కనుమరుగయిపోతూ ఉంటే దుఃఖం ఆగింది కాదు. రైలు పోగానే నడుచుకుంటూ ఇంటికి వచ్చేశాము!

ఇంటికి వస్తూనే మూర్తిగారి వాటా తలుపులన్నీ కసిగా దభాలున వేసి తాళం బిగించాను. ఆ తాళం నన్ను వెక్కిరిస్తూ చాలా కబుర్లు చెప్పినట్లయింది.

* * *

వాసు వెళ్లిపోయిన వారం రోజులకి నా పేర ఒక కవరు వచ్చింది. వాసు రాశాడు. ఉత్తరంలో వెయ్యిరూపాయలకు క్రాస్ చేసిన చెక్కు నా పేరుతో ఉంది.

నా చేతులు వణుకుతున్నాయి. ఉత్తరం చింపి చదివాను.

''రామం,

మన్నించు. నేను క్షమించలేదు కాని, నీవు నన్ను క్షమింపచేయడానికి ప్రయత్నించావు. నీ గురించి ఎప్పటికప్పుడు మన స్నేహితుడు రామగోపాలం విశాఖ నుంచి వ్రాస్తూ ఉంటాడు. తీరిక చిక్కక నీకు వ్రాయనంతే. నేను ఖరీదయిన మనిషిలాగా మీ ఇంట్లో అడుగు పెట్టకపోవడానికి ఒక్కటే కారణం ఉంది అది, నీ ఆర్థిక స్థితిగతులు నేనెరుగుదును కనక! పూర్వం నా కంత ఆలోచించే మనసు లేదు. నేనిప్పుడు మనసుల్ని బాగా అర్థం చేసుకోగలను.

"నా దగ్గిర లక్షలు మూలుగుతున్నాయి. కాని ఖరీదైన మనిషిగా నీ దగ్గిరికి వస్తే... ఎందుకో, ఏమో, నువ్వు బాధపడతావేమోననిపించింది. ఈ వెర్రి ఆలోచనే నన్నిలా నిరాడంబరంగా నీ ఎదట నిలబెట్టింది.

'నేను ఊహించిన సైకాలజీలో తప్పు ఉందో, ఒప్పు ఉందో నాకు తెలియదు. వెయ్యి రూపాయలకు చెక్కు పంపుతున్నాను. దయచేసి తీసుకో. నేను జాలిపడి నీకు సహాయం చేస్తున్నాననుకోవద్దు.

"నన్ను అర్థించిన వాళ్ళందరికీ నాకు కలిగినంత ఇస్తున్నాను. నిన్ను మాత్రం దీన్ని తీసుకోమని మనఃస్ఫూర్తిగా అర్థిస్తున్నాను. నన్ను క్షమించమని మరోసారి ప్రార్థిస్తున్నాను.

"ఈ చెక్కు నీవు అంగీకరించకపోతే నేనీ లోకంలో ఉండటాన్ని నీవు అంగీకరించక పోయినట్లే భావిస్తాను. ఉంటాను.

ఎప్పటికీ -నీ వాసు."

చేతిలో ఉత్తరం కన్నీళ్లతో తడిసిపోయి ముద్దగా తయారయింది.

వణుకుతూన్న పెదిమలని గట్టిగా అదిమిపెట్టి మనసులో అనుకున్నాను. 'నువ్వే గెల్చావు, వాసూ! ఇప్పుడూ- ఎప్పుడూ కూడా గెలుపు నీదే!' అని.

(ఆంధ్రప్రభ. సచిత్రవారపత్రిక. 20.8.1969)